

*
Megjelen minden kedden.

Elláfizetési ár:

Egész évre 4 frt 50 kr.
Fél évre 2 frt 30 kr.
Negyed évre 1 frt 20 kr.
Egyes szám 10 kr.

HONTI LAPOK

Felelős szerkesztője: HALÁSZ FERENC.

*
Szerkesztőség és
kiadóhivatal
I P O L Y S Á G.

Hivatalos és magánhirdetések mérsékelt árszabás szerint.

— Ipolyság, 1896. március 31. —

Kórház építés.

Ipolyság, március, 30.

Egy igazán irgalmas cél által hevítve, tüzte maga elé néhány vezérlő tényező azt a feladatot, hogy városunkban az ideiglenes kis kórház helyett, egy minden igényeket kielégítő kórház építtessék.

A tervbe vett szép alkotás kérdésének kerékkötője anyagi kérdés. Ugyanis kezdetleges kis kórházunknak e célra van félretett 12000 forintja, kegyes adományokból 7000 forintja, a létesítéshez hiányzó 8000 forint egybehozásán sarkallik meg tehát a kérdés megoldása.

A hiányzó 8000 forint összehozását gyűjtő iver kibocsátásával tervezik. Lehetetlennek tartjuk azonban, hogy ez a szép koncepció ne a legmesszemenőbb megvalósítást ne ébressze fel. *Első sorban a megye, a város intéző tényezői részéről várjuk a kérdés felkarolását. Tervezzünk sorsjátékot első sorban, találjon a hivatalos erő módot arra, hogy a társadalmat is belevonja, mert csak így remélhetjük, hogy még*

Q női ideál.

*Ha az élet sivár hajszája, küzdelme,
Minden életkedved elrabolta már,
Kihült benned a szív, elaszott az elme,
Többé semmi gyönyör, csupa kínlás vár.
Sajgó sebedre gyógyító hatással
Nem létezik ír, fű. Nem gyógyulnak mással:
Csodaszerek helyett keress nő ideált
S lelked egyensulya csakhamar helyre áll.*

*Ha — a kik azelőtt hízogva környeztek —
Barátaid a tört szívednek szegeztek,
Nyomják a válladat terhelő keresztet
S tüzdelik tövissel, míg tested nem vérzik.
Ha már lealáztak le a sárga földig,
Tested összezúzák lelkedet megölik:
Barát helyett keress szép női ideált
S lelked egyensulya meglátod helyreáll.*

*De ha ideáldod cserbenhagyott, megcsalt
S gyöngéd vallomásod kacagva fogadja,
Ha — a kiért szíved lelkesedve élt halt —
Jéghidegen fogad, szerelmét tagadva,
Ha ilyenkor minden lélekzed teher,
Átok, hogy kebledben gyötrött szíved még ver,
Ne keress hasztalan barátot, ideált:
Lelked egyensulya helyre többé nem áll.*

SZATHMÁRY ÖDÖN ar.

ez évben tető alá jusson a szenvedő emberiség eme menedékhelye.

Egy diszes kórház megalkotása legyen megyénk, városunk egyik legszebb milleniumi emléke.

Hisszük is, hogy jó szívével találja megyénk közönségét az a szép szárnyalású felhívás, melyet az intéző bizottság nevében Kovács Sebestyén Endre dr. megyénk főorvosa boesátott ki megyénk közönségéhez és melyet alábbiakban közlünk:

Magyarország ez évben ünnepi fennállásának ezer éves évfordulóját. Magasztos ünnepe ez minden hazafinak; a hálaadás ünnepe, hogy a magyarok Istene anynyi vihar és vész között megmente érne, hogy az Európában minden rokonság nélkül élő magyarok nemzeti fennállásának ezredik évét ünnepelheti, és a viszapillantás éve, mert minden jó hazafi visszatekint a multra, s ösztönszerűen keresi és érzi azokat a hiányokat, melyek az ezer éves küzdelemben figyelmen kívül hagyottak, melyre a háború viselés alatt sem idő, a háborúk

lezajlása után pedig a minden irányban hazafiúi áldozatokat követő célok elérhetése végett a legfőbb tényező: a pénz sem jutott.

Most az ezredik év beköszönésével úgy az államot, mint a társadalmat egy ünnepélyes érzés fogja el: segíteni a mult mulasztásain, pótolni a hiányokat és alkotni valami nemeset, mely méltó legyen a nemzet magasztos ünnepéhez, méltó az államhoz, méltó a társadalomhoz.

A mi kis megyénk, a mi kis társadalmunk egy, — az anyagi viszonyaihoz mért, de nemes — célt tűzött maga elé, melyet megvalósítani igyekszik ezer éves fennállásának ünnepére, ezer éves évfordulónk emlékére; egy célt mely a legszánandóbb és leginkább irgalomra szorult rész, a beteg ember gyógyulását, fájdalom enyhítését s a drága egészség mihamarábbi visszanyerhetését célozza.

Ép testben lakik az ép lélek, egészséges nemzetben az erő! Az egyes ember egészsége a nemzet ereje!

A szép magyar ruha.

Abban a világraszóló ünnepélyben, mely ez évnek derekán át tartva, hazánk ezredéves fennállásának emlékére le fog zajlani az egész országban, de melynek központja különösen a főváros lesz, a magyar ember nemzeti büszkeségtől dagadó kobellel mutathat vissza egy olyan multra, mely csakhamar páratlanul áll a történelemben. A fényes kiállítás alatt pedig mintegy elvonul majd lelki szemünk előtt az egész ezredév, az óriási fejlődés, melyet az ezredév mesgyéjén nemzetünk felmutathat.

Valamint az országos ünnepélyek és a kiállítás is nagyrészt a külső dísz, fény és hatás által fognak elbűvölni németet, angolt franciát, azonképen nekünk magunknak is arra kell törekednünk, hogy külsőleg is dokumentáljuk magyarságunkat, az ezredéves mult szent hagyományaihoz való ragaszkodásunkat.

Sokan kicsinylik a nemzeti viseletet, mint a hazafiság ébrentartóját. Hát igaz, hogy első a nemzeti érzés ébresztése s a nemzeti nyelv kultusza és ezek mellett a nemzeti viselet esekélyesség, mert ha nemzeti érzület s nemzeti nyelv nem hatják át a nemzet minden rétegét, akkor hiábavaló a nemzeti viselet s pusztá sallanggá törpül, sőt szatirába való.

Hála a magyarok Istenének azonban elmondhatjuk, hogy nemzeti érzület és nemzeti nyelv magyarjaink között a leg-hatalmasabb erőben él, sőt a hazánkban lakó más népek közt is tekintélyes tért hódított. Ily körülmények közt tehát a magyar ruha viselete csak kiegészítő része, mintegy külső dokumentuma lenne a keblünkben élő magyar nemzeti érzületnek.

S mégis azt látjuk, hogy a 60-as évek óta a magyar ruha viselete mindinkább háttérbe szorult. sőt általánosságban véve, elmondhatjuk, teljesen meg is szűnt. Miért? Sokan azt mondják, hogy könnyelműen, mások, hogy drága. No de ezek kicsinyes szempontok. Sokkal alaposabb azok kifogása, a kik azt mondják, hogy nem szükséges a nemzeti jellegzet már a mai világban különleges ruházat által kimutatni s az európai szokás hozta magával, a magyar viselet eltűnését.

Hát erre az lehet válaszunk, hogy nem szükséges ugyan, de jó a nemzeti jellegzet a ruha útján is kiemelni, mert szerintem a nemzeti viselet — s különösen a szép magyar ruha — a nemzeti nyelv és szellem kultuszának mindenkor hathatós elősegítője, lehetne, aminthogy a magyarság terjedésében a nemzetiség-

Tehát Hontvármegye közönsége azzal, hogy saját lakóinak egészségét védi, hogy szegény betegeknek egészségét visszaadja, nemcsak emberi szempontból helyes, nemcsak vallási szempontból követelhető, de hazafiságához legméltóbb dolgot cselekszik akkor, ha az eddig felsorolt okoknál fogva eléggé nem méltányolt intézményt: *kórházat létesít* melyben első sorban saját megyebeli, de lehetőleg minden szenvedőt, a ki rászorul, részesít ápolás és orvosi segélyben.

Hontvármegyének van ugyan egy kis kórháza, hol most is meleg szívvvel és odaadással teljesítik az ápolást és gyógykezelést, de talán éppen azért, mert a szenvedők felismerék ezt, a jelentkező betegek felvételére jelenlegi kórházunk kicsiny, mondhatnám kezdetleges.

A cél, mely megvalósításra vár az, hogy a jelenlegi csak 26 ágyra berendezett kórház negyven ágygyal nagyobbítsák, és az ápolás bizassék oly személyekre, akik azt hivatásból, minden anyagi önzéstől és haszonleséstől ment hajlamból: vallási ihletből és Megváltónktól különös adománykép nyert türelemmel és szeretettel teljesítik. Célunk, hogy betegeink ápolását az irtalmas rendű kedves testvérek: az apácák teljesítsék.

E cél megvalósítható, mert a jelenlegi kórháznak is vannak megtakarított fillérei és kegyes jótévedői, akik segélyével a kórház 12000 forint beépíthető tőkével rendelkezik. Legújában lelkesült pártolásban részesült kórházunk, a mennyiben egy jótévedő 2000 forintot, egy másik 5000 forintot adományozott *azon kikötéssel, hogy ezen adományának ez év végén 15000*

geknél is sokat tett a szép magyar viselet vonzó ereje.

Ha azonban elismerjük is, hogy nem szükséges a magyar érzületet minden körülmények közt magyar ruhával dokumentálni, viszont állíthatom, hogy meg kell ragadnunk minden oly pillanatot, midőn a mindennapi élet szűk köréből kiemelkedve, ünnepélyesebb alkalmak kerülnek felszínre, hogy azokon a magyar viseletet érvényre juttathassuk.

Értem ez alatt azt, hogy ne csak — mint most, — egyes ritkaságokba menő esetben öltük fel azt a magyar ruhát, hanem mindannyiszor, valahányszor hazafiságunk erősebb nyilvánulásainak ünnepélyesebb kifejezést adunk. Ne csak disznak, ne csak cifraságnak használjuk, mint most, hanem ujítsuk föl a rendes egyszerű magyar viseletnek is a kultuszát, viseljük minden lehető alkalommal a magyar ruhát a mostani nyugateurópai szabásu ruha mellett, mely kényelmességénél fogva természetesen célszerűbb a mindennapi foglalkozás közben.

Csakis az elvokból kiindulva lehet megoldani a magyar ruha kérdését a milléniumra is, különösen az ifjúság körében.

Hogy az ifjúságnak a fényes ünnepségek alatt mily előkelő rész jut s hogy tekintélyes szerepe betöltéséhez föltétlenül szükséges a magyar ruha, arról nem

forintra kell felszaporodnia. Ezen feladat megoldása vár tehát a társadalomra, a még hiányzó 8000 forintot kell összegyűjteni, mely összeg, ha mindenki tehetségéhez s erejéhez mérten, krajcártól kezdve adakozik, nem kételkedünk, hogy össze fog jönni, és létesíthetünk egy intézetet, melynek minden kövéhez egy nemes tett minden adományához a teljesített honfiai kötelesség megnyugtató tudata, és minden adakozó iránt a szenvedők egy—egy áldása fűződik.

Azon biztos tudattal bocsátjuk t. közönségünkhöz ezen kérelmet, hogy mindenki vallás és rang különbség nélkül lerója a beteg emberiség javára az isteni gondviselés iránt érzett ama hálaát, hogy neki a mindenható juttatott olyan filléreket, melyekkel módjában áll enyhíteni mások nyomorát.

Megyénk millenáris ünnepélyeinek egyik legmagasztosabb pontja leendő a közfillérekéből építendő kórház alap kövének letétele.

Az isten áldása legyen az adakozón, az Isten áldása legyen az intézményen, mely emberileg érző szívek adományából épült a szenvedő emberiségért.

Az alispán kérdés.

március 30.

Természetesen a legérdekesebb kérdés, mely ma közkezen fekszik. Annyi már bizonyos, hogy az alispán *Czibulya László* lesz, de a főjegyzői, és egyéb esetleg megürülő állásokra nézve annyiféle a verzió, hogy egyiket se merjük innét utnak bocsátani. Sokan nem tart-

is szölok. Mikor ő Felsőge, a magyar királyné is nemzeti viseletünket ölti fel ez évben, mennyivel inkább elvárhatni ezt a magyar ifjúságtól.

Csak hogy, mint említém, az eddigi csapáson nem lehet megoldani a kérdést s nem is volna célszerű.

Ugynevezett diszmagyar ruhával látni el az egész ifjúságot teljes képtelenség.

Ne vágyják mindenki diszmagyar ruhára, mert az ugyanis sokaknak betöltetlen vágy maradna, hanem igenis a *milléniumra ujítsa fel az ifjúság a magyar ruha viselését*, a rendes magyar ruhát, a mint a 60-as években volt.

A ki csak teheti, csináltasson magyar ruhát: egyszerű fekete atillát nadrággal, hozzá könnyű eszima és pörge kalappal. Az egész nem kerül többbe, mint a mostan divatos ruhák. Föl tehát! A ki tesszem fel most egy szalon, vagy u. n. jaquette vagy isten tudja milyen cifra nevű ruhát akar csináltatni, csináltasson helyette magyar öltözetet valamelyik olcsóbb magyar szabónál, viselje azt az utcán, a kávéházban, színházban, társaságokban, szóval mindenütt.

Igen, a milléniumi nagy évfordulót szenteljük meg azzal, hogy tegyük elfogadottá, szalonképessé a magyar ruhát!

ják lehetetlennek, hogy váratlan jelöltek löknek felszínre a kérdések megoldására jogosított intéző körök.

A fővárosi sajtó szemepillantása is ránk vetődött, többi közt a *Magyar Ujság* kolégánk vasárnapi számában ezeket írja:

Hontvármegyének április hó 9-én tartandó rendes tavaszi közgyűlése elé a megyebeliok felette nagy érdeklődéssel néznek. Tárgysorozatának igen érdekes pontjai lesznek, legmagasabb érdeklődés azonban az alispáni szék betöltése iránt mutatkozik. Ez állásra ez idő szerint ugyanis csak egy komoly jelölt van s ez *Czibulya László*, jelenlegi főjegyző, a ki már több mint husz évet töltött el közmegelegedésre a vármegye szolgálatában, s mindig kiváló szorgalommal, részrehajlatlanul s páratlan szakértelemmel végezte mindazt, a mi az ő különféle rösszortjaihoz tartozott s ezen általánosan elismert érdemei eredményezték azt, hogy most Hontvármegye közönségének impozáns többsége szeretetével s ragaszkodásával tünteti ki, s a vármegye első tisztviselőjéül választja.

Ellenjelöltje előreláthatólag nem is lesz, mert az ő megválasztását mindenki, pártkülönbség nélkül, melegen óhajtja.

Czibulya László főjegyző utódjául *Tóth Lajos* jelenlegi árvaszéki elnököt emlegetik.

A *Nemzeti Ujság* értesülése azonos:

Hontvármegyének április 9-én tartandó rendes tavaszi közgyűlése elé megyszerte nagy érdeklődéssel néznek. A tárgysorozat ugyanis számos közérdekű ügyet emlit, melyet ezen a közgyűlésen fognak elintézni. A legfontosabb dolog azonban mindenesetre az alispáni szék betöltése lesz, melyet szintén erre a közgyűlésre tűztek ki. Ez állásra ez idő szerint csak egy komoly jelölt van: *Czibulya László* jelenlegi főjegyző, a ki már husz évnél többet töltött a megye szolgálatában és mindig kiváló szorgalommal és szakértelemmel végezte teendőit. A megyebizottsági tagok hangulata után itélve *Czibulya László* egyhangulag fogják megválasztani. Utódjául a főjegyzőségben *Tóth Lajos* jelenlegi árvaszéki elnököt emlegetik.

Innen — Onnan.

— Karcolatok. —

Nem ünnepelték meg Ipolyságon — március 15-ikét. Nálunk ugylátszik csak — *elsején* szoktak ünnepelni; mert akkor ugy a tisztviselőkbén, mint az általuk kifizetett kereskedők és iparosokban van még — lolkesedés.

Mikor a Hontvármegye főispánja által közzétett pályázati hirdetmény e passzusát: „kik az alispáni és *esetleg megüresedő* állások valamelyikét elnyerni óhajtják stb.” — három tisztviselő olvasta, s így szóltak magukban:

I. — Bizony az a főispán, akár meg is nevezhetne volna — a *főjegyzői* állást.

II. — Bizony az a főispán, akár meg is nevezhetne volna — a *főszolgabírói* állást.

III. — Bizony az a főispán, akár meg is nevezhetne volna — a *levéltárnoki* állást.

Az alispáni félèves jelentésben azt olvasom, hogy a legtöbb megbetegedést az elmúlt félévben a kanyaró okozta. De — az év utolsó napjaiban — legjobban uralgott mégis — az *orrvérzés*.

A járványos betegségek közül leginkább pusztított a kanyaró, ronesoló toroklob, vörheny, hökhurut és *fültömirigylob*. Ez utolsó betegségben úgy látszik — azok szenvedtek, a kik a főispáni változás hírére úgy érezték magukat — mint-ha valaki — *fültövön* ütötte volna őket.

Cselédmizériákról is tesz említést a jelentés. Tényleg van baj. Ismerünk azonban olyan portákat is, a hol a baj nem a cselédekben, de — az *uraságban* van.

Czibulya a „Hontvármegye Hivatalos Közlöny“-ében megjelent félèves jelentésében azt írja hogy: „belügyminiszter ur december hó 31-vel a *vármegyei* állást végleg *beszüntette*“. Főjegyző ur, hogy mer ön a belügyminiszter rendeletére dacára — egy *vármegyei állást* elfoglalni.

Mikor Prónay Miska e hirt a Hivatalos lapból olvasta, nagy volt az öröme, hogy a belügyminiszter nem csak a *várnagvi*, hanem a *vármegyei* állást egyáltalában *beszüntette*, mert e ténnyel jóslata teljesült; mert mikor itt hagyott, így bucsuzott el tőlünk:

— Meglátjátok gyerekek, ennek nem jó vége lesz! A *várnagyságon* kezdik és végzik majd — az *alispánságon* Mit den komitat Leben stemmer schlecht! Kastellanus habn wir schon — verluren! Dan komt — ecetera!

Mikor a garam-kis-saliói vérvád tárgyalásán az elnök azt kérdezte Nigrovics Berta barátunktól: Ismerte Adlert? Külsőleg modern vagy megrögzött, sötét színű *középkori* külsejű zsidó volt-e?

Ő így felelt:

— Eltesebb ember volt.

Ez olyan féle tévedéses válasz volt, mint mikor valakit kérdezzük, hogy tud-e franciául? S így felel:

— Anó!

Vagy pedig ha egy főnöktől ezt kérdezzük, hogy a fess kis tisztviselő, a katonai — a cseléd — az ipar — a kihágási — a községi — vagy mely ügyek-kol foglalkozik előszeretettel?

A válasz pedig ez:

— A *leányok* bolondja. De ezért a — *bort* sem veti meg.

FAGYOS SZENT.

HONTI LAPOK.

Lapunk április 1-én új évnyegyedbe lép. Mindazon olvasóinkat, kik lapunkat küszöbön belül engedni szivesek, felkérjük, hogy méltányolva a nyomdai előállítás költséges voltát, úgy az eddig hátrálékos, valamint a megjelenő negyedre szóló előfizetési díjakat beküldeni sziveskedjenek, hogy a késedelem a lap további küldésének gátul ne szolgáljon.

A kiadóhivatal.

A hétről.

— **A nagyhét.** E héten jelképileg ismét meghal az emberiségért az isten fia. Elvándorolnak a harangok a nagy gyász idejére Rómába, a Golgotha emléke meg fogja szomorítani az egész keresztény katolikus világot. A gyász hete következik. A katolikus vallás minden híve érzi, hogy ez a jövő hét az áhitat ideje. Anyi szabadság után amennyire kiki bőven vesz magának jogot az év ötvenegy hetében: az ötvenkettődik hét a vezeklés és az is marad, amíg keresztény ember lesz a földön. A nagy zaj, a mi rendesen betölti a városok forrongó életét, alábbhagy valamivel; a mártírság legszentebb ünnepén, nagypénteken, még a Babilonokban sincs erős hangja a hitetlenségnek. A falvak, a vidéki csöndes zugok pedig mintha egyetlen templommá változnának akkor, ahol meghatva hallgatja mindenki a harangszót helyettesítő kerepelést; ahol melankólikus a nagy gyász napján minden és mindenki a szombaton felhangzó allelujájig.

— **Horváth Béla** főispán április 10-ére közigazgatási bizottsági ülést hivatatott össze.

— **Uj tanítónő.** A boldogult *Kosztelczky Józsa* helyébe a kultuszminiszter leányiskolánkhoz tanítónővé *Hegyesi Rózsát* nevezte ki, ki állását e hó 28-án már el is foglalta.

— **A főegyházmege köréből.** *Szelecs László* szubszidiárius minőségben *Bakabányára*, *Juhász István* ujmisés pedig *Alsó-Nyékre* lett mint segédlelkész áthelyezve.

— **Uj anyakönyvvezető.** A belügyminiszter a bakabányai kerületbe anyakönyvvezető helyettesé ifj. *Czibulka János* községi irnokot nevezte ki.

— **Mükedvelői előadás.** Mükedvelő iparos ifjaink végső megállapodás szerint április 12-én *Lukácsy Sándor* népszinnűvét, a *Veres hajút* adják elő. — Személyek: *Özveggy Sajgóné*, *Szobis Mariska*, — *András*, *Ferke*, fiai, *Janák Sándor*, *Kresko Dani*, — *Boglár Ágnes*, *Binder Mariska*, — *Zzofi*, leánya *Reinhardt Ilonka*, — *Keszeg Mihály*, *Gyuricza István*, — *Bálint*, fia, *Sztraka József*, — *Koppancs Misa*, *Krisch Ferenc*, — *Szilaj Kata*, unokája (a *vereshaju*) *Binder Etuska*, — *Veréb Jankó*, árva fiu, *Tóth Gábor*, — *Szemes Borcsa*, özveggy menyecske. *Donovald Emilia*, — *Csinos Julesa*, *Varga Erzsike*, — *Boglyás Pál* napszámos, *Balda Frigyes*, — *Pozdorjanné*, *Szontágh Mariska*, — *Egy leány*, *Sztraka Ilonka*, — *Csaholné*, *Baráti Ilonka*, — *Gubás*, *Szlanka János*, — *Fontos*, *Koháry Lajos*, — *Sári szolgáló*, *Ágnésnél*, *Köthalmi Juliska*, — *Palkó*, *Peti* paraszt legények, *Urbán András*, *Pikal Nándor*. Rendező *Szeremlei Sándor*.

— **A garam-kissalói vérvád.** Fővárosi laptársaink deliciozus, de a mi itthonunk már meglehetősen elkoptatott eseménye, a *garam-kissalói* gyilkosság egy epizódja e hó 26-án foglalkoztatta a budapesti kir. sajtóbíró-

ságot. Az ismert tényállásból csak annyit közlünk, hogy *Fűsz János* zselizi káplánt a „*Magyar Állam*“-ban megjelent ama közleménye miatt, mely a gyilkosságot rituálisnak minősítette, vonták felelősségre az időközben öngyilkossá vált panaszos, *Adler Jakab* gyermekei. Az esküdtszék 8 szóval, 4 ellenében *Fűsz Jánost*, a rágalmazás vétségében vétkesnek mondotta ki, mire a kir. törvényszék *Fűsz Jánost* 14 napi fogházra, 50 forint, pénzbüntetésre esetleg még 5 napi fogház elszenvetésére ítélte. A rejtelmes ügyre ezzel a fináléval végre reá dobtuk az utolsó hantot.

— **Piknik.** A *vámos-mikolai takarékpénztár* meghatalmazottai az amugy is népszerű husvéthétfőre élvezetes programként, egy kedélyes pikniket szántak. Előre is szép sikert merünk anticipálni.

— **Szerencsétlenség.** F. hó 13-án *Dömeházán* özv. *Fraterné* este égő gyertyával a pincébe ment és az ott levő szpiritusz véletlenül meggyulladt és *Fraterné* ruhája is tüzet fogott. — A szegény asszony súlyos égési sebeket szenvedett, és ezekben f. hó 23-án meghalt. Temetése 25-én ment végbe *Ipoly-ságon*.

— **Tüzek.** *Helembán* e hó 23-án *Kolozs Lukács*, 24-én pedig *Péter István* gazdák szérűje gyuladt ki; e hó 26-án pedig *Ipoly-Pásztón* *Rozenbaum* Henrik regále bérlő és *Kapa Zsófia* háza lett a lángok martaléka. Mideme balesetek terhe szülői felügyelet nélkül hagyott gyermekek gondatlanságára háramlik. Némi felelősséggel talán azok is terhelve érezhetik magukat, a kik az *óvóházi* intézmény keresztülvezetését nálunk hiábavalónak tartják.

A vidéki kereskedők mint a kertészet faktorai. Ne mondja ezentul senki, hogy vidéki kereskedőink nem buzdulnak a kertgazdaság fellendüléseért. Azon nagyszabásu mozdalmukkal, hogy a *zárt tokokban* forgalomba kerülő *Mauthner-féle* elismert kitűnő magvakat az egész hazában általánosítják, a konyhakertészet mintegy varázsütésre országszerte óriás mérvet fog ölteni. Hogy mennyire karolja fel a közönség ezen magvakat, kitűnik abból, hogy számos vidéki kereskedőknek magforgalma ez idén tizszer akkora, mint volt azelőtt. Sőt intező körünk is felismerték már a nemesített magvak forgalmának rendkívüli nagy fontosságát és jó indulattal, rokonszenvvel kísérik a helybeli és környékbeli kereskedőink említett magelárusítási ujtását.

I R O D A L O M.

Honti naptár. *Pongrácz Elemér*, lapunk szellemes tollu főmunkatársa szerkesztésében és a „*Honti Lapok*“ kiadásában öszre egy *Honti naptár* fog megjelenni, melynek tartalmát a szokott naptári részen fölül szépirodalmi közlemények, közéletünk jelesoinek életrajza és arképei, megyénk szépségeiről irt képes közlemények stb. fogják kitölteni. A szer-

kesztő neve garantálja azt, hogy a munka előkelő irodalmi színvonalon fog mozogni. A mindenesetre érdekes irodalmi vállalatra előre is felhívjuk olvasóink szíves figyelmét.

ARANY PORZÓ.

A szerelem semmiből születik, és mindentől meghal.

Karr Alfonz.

A páva nem szeret úgy tündökölni a maga kiterjesztett tollaival, mint a szerelmes nő a maga örömeivel.

Keveset szeret az, a ki megmondhatja, mennyire szeret.

Szerelmesek civódása élesztője a szerelemnek

Terentius.

A nő olyan, mint általában minden gyöngye lény: vagy nem mer semmit, vagy mindent merészel.

Marse Valyére.

A szépség meg a szerelem minden titkot elárul.

Seneca.

A szegénynek még a szerelemben is óvatosnak kell lennie.

Ovid.

A szerelmet meg a köhögést nem lehet eltitkolni.

Latin közmondás.

Okos ember nem tesz próbára sem barátát, sem asszonyt.

Lope de Vega.

A férfi a tűz, az asszony a szalma: jön aztán az ördög és fujja.

Spanyeli közmondás.

Csak az asszonyok bírnak avval a szépséggel, hogy kifejezzenek mindent, a nélkül, hogy szólnának.

Cherbuliez.

Sokszor bosszankodom rajta, hogy az asszonyok olyan szépek és esábitók, mikor tulajdonképen semmivel sem érnek többet, mint mi.

Galeotto.

H I R D E T É S E K.

H I R D E T M É N Y.

Van szerencsém Ipolyság város és környéke t. közönségének becses tudomására adni, hogy Ipolyságon, özv. Heringerné urnő házában néhány hótre

FÉNYKÉPÉSZETI MŰTERMET

nyitottam, és mindennemű szakmamba vágó képeket, u. m.: arc-, csoport-, állat- és tájképet Mignon alaktól életnagyságig a legfinomabb kivitelesen és jutányos árban készítek.

A n. é. közönség b. megrendeléseit elvárva maradtam tisztelettel

GUTKAISS JÓZSEF fényképész,
Besztercebánya- és Koritnyicáról.

1-4

1245. 1896. tlkvi szám.

Hirdetmény.

A m. kir. igazságügyminiszter 1896. évi február hó 29-én 7156. 1896. I. M. sz. a. elrendelte, hogy az ipolysági kir. törvényszék mint tlkvi. hatósághoz tartozó Ipolyság község tlkjkönyveibe fölvelt mindazon ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. évi 29., az 1889. évi 38., és az 1891. évi 16. t.-cikk, a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. évi 29. t.-cikkben szabályozott eljárás és ezzel kapcsolatban a tlkkönyvi bejegyzések helyesbitése fogantatassék.

E célból a helyszíni eljárás a nevezett községben 1896. évi május hó 4-én fog kezdődni

Ennélfogva felhivatnak:

1. mindazok, a kik a tljkvek-

ben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a tlkvi hatóság kiküldöttje előtt a kitűzött határnapon kezdődő eljárás folyama alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseiket igazoló okiratokat mutassák fel;

2. mindazok a kik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, de tlkvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, hogy az átíratásra az 1886. évi 29. t.-cikk. 15-18. és az 1889. évi 38. t.-cikk. 5. §. 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerzni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják, a vagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a kiküldött előtt szóval ismerje el, és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyét nyilvánítsa, mert

különben jogukat ezen az uton nem érvényesíthetik, és a bélyeg és illeték elengedési kedvezménytől is elesnek; és

3. azok, kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog, vagy megszűnt egyéb jog van nyilvánkönyvileg bejegyezve, ugyszintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlését kérelmezzék, illetve, hogy törlési engedély nyilvánítása végett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellen esetben bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

Kir. törvényszék tlkvi hatóság Ipolyság, 1896. évi marc. 17.

Zubovich Román,
kir. törv. bíró.